

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

OHĚŇ

OHEŇ

Rabén & Sjögren, Stockholm
© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2012
by Agreement with Grand Agency,
Sweden and Andrew Nurnberg Associates International Limited
Design: Pär Åhlander
Cover illustration: Kim W. Anderson
All rights reserved
Original title: Eld

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Chmura Svatošová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena
Žádná část této publikace se nesmí reprodukovat, ukládat
do informačních systémů ani rozšiřovat jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukcí
nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitelů práv.

ISBN 978-80-7321-697-9

OHĚŇ

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

FORTUNA

I

1

Sluneční světlo vtéká dovnitř vysokými okny místnosti a odhaluje každyčkou starou skvrnku špíny na bílých tkaných tapetách. Na zemi stojí větrák a pomalu se otáčí sem a tam. V místnosti je přesto nesnesitelné vedro.

„Jak ses měla v létě?“

Psycholog Jakob má na sobě šortky a sedí pohodlně opřený v hnědém koženém křesle.

Linnéa neodolá a vyšle mu do myšlenek tykadlo. Zachytí jeho nepříjemný pocit, že se mu kůže lepí na zadní část stehen, i že ji opravdu rád opět vidí. Ihned se stáhne. Trochu se zastydí.

„Dobře,“ odpoví a myslí si: příšerně.

Upne pohled na zasklenou ilustraci za Jakobem. Pastelové geometrické tvary. Nedovede si představit něco víc neříkajícího a přemýšlí, jestli ji tu Jakob pověsil úmyslně.

„Stalo se něco zvláštního, o čem bys chtěla mluvit?“ zeptá se.

Definuj *zvláštního*, pomyslí si Linnéa a pohlédne na modrý trojúhelník, který se vznáší nad jeho oholenou hlavou.

„Ani ne.“

Jakob přikývne a už nic neřekne. Od chvíle, kdy Linnéa zjistila, že dokáže číst myšlenky, občas ji napadlo, jestli Jakob náhodou nemá jakousi mírnější variantu její schopnosti, jestli nějakým způsobem nemůže zachytit, co se jí děje v hlavě. Vždycky ví, kdy má být zticha způsobem, který ji přiměje, aby víc mluvila. Většinou odolá, ale nyní z ní slova jen vybublají.

„Pohádala jsem se s kamarádkou, dalo by se říct. Nebo vlastně s několika.“

Linnéa jednou žabkou kýve na noze. Nesnáší žabky. Ale je tak strašlivě horko, že na sobě nic jiného mít nemůže.

„Co se stalo?“ zeptá se Jakob neutrálním tónem.

„Měla jsem tajemství. Něco, co se ostatní měly právo dozvědět, ale já to zatajila. A když jsem jim to pak pověděla, byly naštvané, že jsem neřekla nic dřív. Teď už mi nevěří.“

„Řekneš mi, čeho se to tajemství týkalo?“

„Ne.“

Jakob jen přikývne. Zajímalo by ji, co by se stalo s jeho profesionálním tónem, kdyby mu řekla pravdu. Zprvu by jí zcela určitě nevěřil. Mohla by mu ale říct, že než svou schopnost začala lépe ovládat, občas nechtěně zachytila jeho myšlenky, a proto ví, že byl minulý podzim své ženě nevěrný s jednou kolegyní. Jeho nejtemnější tajemství.

Jakob by se začal bát. V její přítomnosti by mu už nikdy nebylo volně. Zrovna jako Vyvoleným.

Několik dnů po ukončení školy si nakonec navzájem odhalily svá tajemství. Minoo pověděla celou pravdu o tom, co se stalo té noci v jídelně, o černém kouři, který nikdo jiný nebyl schopen vidět, který proudil z ní i z Maxe, démony požehnaného. Anna-Karin pověděla, že začarovávala po celé první pololetí svou maminku, a přiznala, jak dalece zašla s Jarim. Byla to závažná tajemství, ale nic ve srovnání s tím, co byla nucena doznat Linnéa. Že umí číst myšlenky ostatních. A že to dělala téměř celý rok. Aniž cokoliv řekla.

Od té doby je všechno jinak. Během léta se pravidelně scházely a trénovaly se ve svých magických schopnostech a Linnéa pokaždé zaznamenala, jak se ostatní vyhýbají jejímu pohledu. Vanessa na ni za celé letní prázdniny sotva promluvila. Když na to

Linnéa pomyslí, je jí, jako by jí někdo projel hrudí k boji nabroušeným mixérem a rozmaširoval jí srdce.

„Jak jsi reagovala, když se na tebe rozzlobily?“ zeptá se Jakob.

„Pokoušela jsem se hájit. Ale chápala jsem je. Chci říct... na jejich místě bych byla vzteky bez sebe.“

„Proč jsi jim o tom tajemství neřekla dřív?“

„Věděla jsem, že budou hysterčit, až jim to povím.“

A tam opět psycholog zasáhne mlčením. Linnéa upne pohled na nohy. Nehty na nich má nalakované černě.

„A pak to bylo jistým způsobem skvělý,“ pokračuje.

„Co bylo skvělý?“

„Mít nad nima převahu.“

„Může být nepříjemné pustit si někoho k tělu. Skutečně je nechat se přiblížit. Někdy je nejbezpečnější zůstat ve své samotě.“

Linnéa se neubrání smíchu, vylétne z ní jako zafunění.

„Co je tu tak zábavného?“ zeptá se Jakob.

Vzhlédne a dívá se na jeho mírný úsměv. Co ten o tom ví, jaké to je být sám? Ne sám tím způsobem, že všichni ten večer už něco mají, nebo sám, když je jeho žena na konferenci. Ale sám tak, že člověk cítí bolest, že cítí, jak se atomy v těle od sebe oddělují, a člověk se rozpouští v jedno velké Nic. Tak sám, že musí křičet, jen aby slyšel, že pořád ještě existuje. Tak sám, že by nikomu neschyběl, kdyby zmizel.

V hlavě jí naskakuje seznam. Linnéa ho tam má, co si pamatuje. Seznam *Koho by mrzelo, kdybych umřela?* Co byl zavražděn Elias, žádná jednoznačná jména tam nejsou.

Jakob zjevně chápe, že nehodlá odpovědět, protože změní téma hovoru.

„Před prázdninami jsi mi řekla, že jsi potkala někoho, ke komu jsi začala něco cítit.“

A opět je tu ten mixér, ostrý jak vražedná zbraň.

„To už je pryč,“ lže. „Bylo to nakonec moc komplikovaný.“

Houpy, houpy, žabka se houpe dál, zatímco se Linnéa vyhybá pohledu na Jakoba.

Ještě se na něco zeptá a ona odpovídá mechanicky, krmí ho tu malou pravdou, tu velkou lží.

Je toho tolik, co mu nemůže říct: „Svět nefunguje tak, jak si myslíš. Je plný magie. A Engelsfors se stane centrem boje o hranice dimenzí. Dobro proti zlu. Já ještě s několika dívkami z gymnázia proti démonům. A mimochodem, já jsem čarodějnice. Jsem vyvolená, abych porazila zlo a zastavila apokalypsu. Někaké otázky?“

Navíc má ještě stejné množství nemagických tajemství, která Jakob nikdy neuslyší. „Poté, co Elias zemřel, začala jsem spát s Jontem, ano, s ním, se svým starým dealerem drog, a ano, kouřila jsem s ním trávu. Pak jsem s tím ale přestala a už se to nikdy nestane, slibuju, a jsem dostatečně zodpovědná, abych měla vlastní byt, tomu ty i Diana ze sociálky přece věříte, ne?“

Znamenalo by to přímou cestou zpátky do děčáku. Nebo k nové pěstounské rodině. K pěstounům, kteří nejsou Ulfem a Tinou. Ti se ji nikdy nesnažili předělávat na někoho jiného, nesnažili se hrát si na dokonalou rodinu. Chápali, že už mnoho, mnoho let není dítětem, možná ani nikdy nebyla. Kdyby nedostali nápad odjet do Botswany, aby tam otevřeli školu, ráda by u nich dál bydlela.

„Jaký máš pocit z toho, že zase začne škola?“ zeptá se Jakob a Linnéa si uvědomí, že už dlouho mlčela.

„V pohodě.“

„Myslíš hodně na Eliase?“

Občas ji překvapí, jak pořád ještě bolí, když někdo vysloví jeho jméno.

„Jasně že jo,“ prskne, ačkoliv ví, že tím Jakob nic špatného nemyslel. „Myslím na něj každý den a zvlášť dneska.“

„Proč právě dneska?“

Linnée buší v těle stesk a musí se soustředit, aby se nerozplakala.

„Dneska by měl narozeniny.“

Jakob pokývne a soucitně se na ni podívá. Linnée ho nenávidí. Nechce být někým, koho všichni litují. Ví, že je pošramocená, ale nechce to vidět v pohledech ostatních, jak jen by ze všeho nejraději vytáhli super lepidlo a pokusili se poskládat všechny kousky a lepili by a lepili, dokud by jim nepřipadalo, že už vypadá celistvě.

Znovu vyšle tykadlo a zachytí, že je Jakob plný očekávání, přesvědčený, že se k ní dostal a ona se mu každou chvílí otevře, rozpovídá se o Eliasovi.

Z pomsty mlčí už po celých zbývajících deset minut.

Chybíš mi. Ne a ne to přejít. Občas to jen o něco méně bolí.

*Jsem nešťastná z toho, že jsme se pohádali, když jsme se setkali na-
posledy. Ale měla jsem takovou starost, co se s tebou stane. Teď myslím,
že chápu, čím sis procházel. Že i ty jsi začal sám o sobě zjišťovat něco
nového a nevysvětlitelného, zrovna jako já.*

*Myslela jsem, že přicházím o rozum, a tys musel cítit totéž. Mu-
sel ses tak strašně bát.*

*Kdybychom spolu jen mohli mluvit, svěřit si svá tajemství, všechno
by možná bylo jiné.*

*Kdyby ses jen narodil někde jinde než v tomhle podělaném městě.
Tehdy bys možná žil.*

Vím, že takové úvahy nikam nevedou, ale nemůžu si pomoci.

Píšu si seznamy sebemenších detailů, kterými jsi byl.

*Jako že jsi z vegetariánského hamburgeru vždycky dával pryč na-
kládanou okurku a já nikdy nechápala, proč jsi neřekl, aby ti ho udě-
lali bez ní. Jako že Poppy Z. Brite a Edgar Allan Poe a Oscar Wilde*

byli tvými nejoblíbenějšími spisovateli. Podtrhuju si části, které jsi mi předčítal za noci nahlas do telefonu. A že jsi slíbil, že mě, ještě než nám bude třicet, pozveš na cestu do Japonska. Jednou jsi řekl, že kdybys byl holka, chtěl by ses jmenovat Lukrécie. Jak tě to, proboha, napadlo? A nikdy ses nezamilovával do skutečných celebrit, jen do vymyšlených osob, jako Misa Amane, ačkoliv byla tak strašně iritující, a Stríhorukého Edwarda. A chtěls, abych slíbila, že na tebe nikdy nezapomenou, pokud zemřeš první. Od tebe tak zatraceně typicky hloupě řečeno. Jako bych na tebe někdy mohla zapomenout.

Jsi můj bratr, ve všem kromě krve. Miluju tě navěky.

Linnéa opatrně vytrhne stránku ze svého deníku a složí ji. Pak udělá malý hluboký otvor v porézni zemi vedle růžového keře u Eliasova hrobu. Bílé růže jsou už odkvetlé a listy mají ošklivé, uschlé kraje. Vtiskne dolů složený lístek. Zahrabe jej. Otře si ruce o černou sukni a zůstane sedět.

Mezi starými lipami na druhé straně hřbitova je vidět fara. Linnéa se dívá na okno toho, co býval Eliasův pokoj. Ve skle se zrcadlí jasně modré nebe. Elias miloval výhled na hřbitov. Kdyby tak věděl, že se díval na svůj hrob.

Vzduch je naprosto nehybný a slunce nad hřbitovem žhne, rozpaluje náhrobky. Tráva zežloutla a země je vysušená a celá popraskaná. V Engelsforských listech to v červnu euforicky nazvali rekordním létem. Nyní v srpnu se rekord týká starých lidí, kteří umírají dehydratací, a zemědělců, kteří mají zruinované hospodářství.

Cinkne mobil a Linnéa ani nemá sílu se podívat. Olivia, jediná kamarádka, která jí ze staré party zůstala, ji celé dopoledne uháněla esemeskami. Olivia se celé léto neozvala, ale teď, když se jí to hodí, vychází z toho, že se Linnéa kvůli ní přerazí. Linnéa rozhodně nehodlá odpovédět.

Z látkové tašky vyndá lahev s vodou, odšroubuje ji. Ať vypije

jakékoliv množství, má potom pokaždé stejnou žízeň. Přesto poslední zbytek věnuje růžovému keři.

Zastrčí lahev zpátky a vyndá dvě rudé růže, které utrhl na záhonu ve Storvallském parku. Už kloní hlavičky. Jednu položí na Eliasův hrob a druhou na hrob vedle, ten s Rebečiným jménem na kameni.

Linnéa se znovu podívá na Eliasův hrob. Předtím doufala, že by mohla slyšet i myšlenky mrtvých. Že by s nimi mohla navázat kontakt. Dosud se jí ale nikdy nepodařilo zachytit, co si myslí, pokud tam vlastně vůbec jsou.

Zpočátku si Linnéa myslela, že všechno končí, když člověk zemře. Teď alespoň ví, že existují duše.

Jsou tam, kde mají být, řekla Mino, když se tady u hrobů sešly po zakončení školy.

Linnéa doufá, že je to pravda. Že Elias ještě někde je, na nějakém lepším místě.

Myslí na to, co řekl Max v jídelně, když se jí pokusil přimět, aby odhalila ostatní Vyvolené.

Elias na tebe čeká, Linnéo.

Malinkou její část láká zjistit, jestli spojenec démonů hovořil pravdu.

Zase můžete být spolu.

To už nemůže zadržet slzy. Nechá je stékat, zatímco odchází. Vždyť je to jedno. Kde jinde už je dovoleno plakat, když ne na hřbitově?

V látkové tašce má ještě třetí rudou růži. Je pro její maminku.

Linnéa chce právě zabořit na cestičku, která vede ke vzpomínkovému háji, když zahlédne černý stín, který se pomalu pohybuje při zemi mezi náhrobky.

Zastaví se.

Ozve se táhlé zamňoukání a Nicolausova familiaris vklouzne

na cestičku před ní. Kočka, která nikdy nedostala jiné jméno než Kočka, vypadá, jako by za léto ještě víc vypelichala. Pozoruje ji jediným zeleným okem.

Linnée se nikdy nepodařilo číst myšlenky zvířat, ale ihned pochopí, že Kočka něco chce. Protahuje se a mňouká. Pak vykročí po úzké cestičce ke starší části hřbitova. Občas zastaví, aby se ujistila, že Linnée jde za ní.

Hřbitov obklopuje nízká kamenná zídka. Kočka zastaví v jejím stínu, u metrového náhrobku, který je obrostlý mechem a světlešedým lišejníkem.

Kočka zamňouká, hlasitě a pronikavě a lehce hlavou strčí do kamene.

„Jo, jo,“ řekne Linnée a sveze se na kolena.

Země na holých nohách překvapivě studí. Napřáhne ruku, z náhrobku seškrábne mech a pokusí se rozluštit zvětralá písmena.

NICOLAUS ELINGIUS

MEMENTO MORI

Linnéiným tělem se šíří chlad, jako by tu duše mrtvých přece jen byly a z nitra země se k ní natahovaly.

2

Minoo si přivlastnila jedno zákoutí zahrady. Ve stínu javoru vzadu za domem si postavila lehátko, kde může sedět se svými knihami. Na pozemku je to nejvzdálenější místo od domu. Bohužel ne dostatečně, aby mohla ignorovat, co se odehrává uvnitř.

Minoo kuchyňským oknem zahlédne tatínkovu siluetu, jak dlouhými kroky rázuje sem a tam. Když jí zmizí z dohledu, slyší, jak cosi křičí. Tabulky by se měly otrásat, tak hlasitě to zní. Maminka křičí zase cosi na něj. Minoo si nandá sluchátka a snaží se ztratit ve zpěvu Nicka Drakea. Při hudbě si však ještě víc uvědomuje zvuky, které se snaží k sobě nepustit.

Dříve se maminka s tatínkem vždycky snažili popírat, že by se hádali. Když se dohadovali o pracovní době a tatínkově zdraví, nazývali to diskuzemi. Někdy v létě se však přestali přetvařovat.

Možná by bylo dospělé myslet si, že na hádkách je něco zdravého. Že to, co tak dlouho bublalo pouze pod povrchem, konečně dostává volný průchod. Minoo si ale připadá jako vylekané malé dítě, když jen pomyslí na slovo *rozvod*. Možná by to bylo snazší, kdyby měla sourozence. Takto je to ale ta jediná rodina, kterou má. Maminka, tatínek a ona.

Minoo se snaží soustředit na knihu, kterou má opřenou o kolena. Je to detektivka Georgese Simenona, kterou našla v tatínkově knihovně. Hřbet je zlomený a občas z ní vypadnou zažloutlé stránky, když v ní otočí list. Je to dobrá kniha. Alespoň jí tak

připadá. Vůbec se ale nemůže do děje dostat. Jako by se dveře do světa knih pro ni uzavřely.

Minoo koutkem oka zahlédne cosi světlého. Rychle vytáhne sluchátka a otočí se.

Gustaf má na sobě bílé triko, které podtrhuje jeho opálenou kůži, zlatavý lesk ve vyšisovaných vlasech. Někteří lidé jako by byli pro léto stvořeni. Minoo k nim rozhodně nepatří.

„Ahoj,“ pozdraví Gustaf.

„Ahoj,“ odpoví Minoo.

Nervózně pohlédne k domu. Je tam teď ticho. Ale na jak dlouho?

„Vypadáš tak překvapeně,“ řekne Gustaf. „Zapomněla jsi, že jsme se dnes měli setkat?“

„Ne, jen jsem trochu ztratila pojem o čase.“

V domě se ozve prásknutí dveří a tatínek opět zahřímá. Maminka odpoví dlouhým zaklením. Gustaf nepohne brvou, ale musel je slyšet. Minoo vstane tak rychle, až kniha spadne na trávník. Nechá ji tam ležet.

„Pojď,“ řekne a rychlými kroky odtamtud odchází.

Když dojde na konec pozemku, netrpělivě se otočí. Gustaf zvedl knihu a položil ji do lehátka. Vzhledne a usměje se a pak pospíší za ní.

Jdou pomalu Engelsforsem. Je nemožné pohybovat se normálním tempem. Teplo je tiskne k zemi. Jako by se gravitace zdeseťtinásobila.

Minoo nikdy nepochopila, co lidé vidí na ležení u vody. Toto léto ale už zvažovala, že se vydá k jezeru Dammsjön, kam putuje zbytek Engelsforsu, aby se tam ochladil. Pomyslení, že by se před lidmi svlékla, ji ale pokaždé odradilo. Téměř nechce ani ukázat obličej. Vlna veder neudělala s její pletí právě zázrak. Zvláště ne-

odbytný pupínek jí buší na spánku a snaží se jej skrýt za kadeří, aby ho Gustaf neviděl.

Zrovna tak těžké, jako prstem ukázat, kdy se maminka a tatínek začali otevřeně hádat, je těžké určit, kdy se s Gustafem stali přáteli.

Když se Minoo konečně odvážila povědět ostatním Vyvoleným o černém kouři, ochromující vzdálenost mezi ní a okolním světem se trochu zmenšila. Nebyla ale stejnou Minoo jako předtím. Její přítelkyně, Rebeka, byla mrtvá. Zabil ji Max, kterého Minoo milovala víc než kohokoliv jiného. Max, který řekl, že s ní démoni mají nějaký plán. Nevěděla, co ten plán obnáší, zrovna jako nevěděla nic o schopnostech, které v sobě nosí.

Uprostřed všeho zmatku tu však byl Gustaf. Na začátku letních prázdnin se ji pokoušel získat pro koupání v jezeře, když si ale pokaždé našla nějakou výmluvu, začali se místo toho procházet. Nebo jen seděli u něj v zahradě a povídali si, četli si spolu nebo hráli karty.

Gustaf je místní fotbalovou hvězdou a jedním z nejpopulárnějších kluků ve škole. Za ta léta Minoo už o něm slyšela spoustu nadšených slov. Většina z nich byla variantami na to, jak je dokonalý, ale slovo, které ho podle Minoo vystihuje nejlépe, je *příjemný*. S ním se všechno zdá být jednoduché. Chvilé s ním se staly jakousi volnou zónou v jejím světě, který je jinak přímým opakem jednoduchosti.

Jakmile ale není s ním, dostaví se stíhy. Zajímalo by ji, proč se s ní vlastně stýká, jestli na ní nevykonává nějaký dobročinný projekt.

Přejdou most Kanalbron, jdou pak podél černé, rozvířené vody, projdou kolem vrat zdviží a pokračují po pěšince pod klenbou stinných stromů. Kolem Minoo krouží vtíravě vos a ona ji odežene.

„Jak ti vlastně je?“ zeptá se Gustaf.

Vosa zmizí mezi stromy. Minoo chápe, že myslí to, co slyšel zevnitř z domu, to, co jistě tušil celé léto.

„Promiň, možná o tom nechceš mluvit?“ řekne Gustaf.

Minoo váhá. Jejich přátelství je útekem od toho všeho. Nechce je pošpinit.

„Hádají se vaši taky takhle?“ zeptá se.

„Hádali se tak, když jsem byl malý. Teď už se nehádají nikdy,“ řekne Gustaf a na chvíli se odmlčí. „Myslím, že už jim na sobě tolik nezáleží.“

Minoo se na něj překvapeně podívá. Vždycky měla dojem, že Gustafova rodina je jako takové ty *velevzorné* rodiny ve špatných amerických komediálních seriálech. Že se na sebe občas možná rozzlobí, ale pak to pokaždé skončí hromadným objímáním a všichni se z toho poučí.

„Snažím se na to moc nemyslet, ale jsem si dost jistý, že se rozvedou, až se odstěhuju z domova,“ pokračuje. „Jsem poslední z dětí, co bydlí doma. Pak už nezbude nikdo, kdo by je držel pohromadě.“

„Myslíš?“

„Myslím, že si člověk všimne, když jsou dva lidé do sebe zamilovaní. Jako by mezi nimi byl... nějaký druh energie. Chápeš, co myslím?“

Minoo mumlavě přisvědčí. Ví to až moc dobře. Ten druh energie cítila sama, mezi sebou a Maxem. Než se dozvěděla, kdo opravdu je. Že to on zavraždil Rebeku.

„Mezi mými rodiči nic takovýho není,“ řekne Gustaf. „Pochopil jsem to, když jsem se sám zamiloval.“

Gustaf se odmlčí a Minoo ví, že myslí na Rebeku.

To Rebečina smrt je svedla dohromady. Mluví ale o ní čím dál řidčeji. To Minoo se tématu vyhýbá. Protože čím důvěrněji Gustafa poznává, tím těžší je hrát dál ve lži, že smrt jeho dívky byla sebevražda.

Vidí, jak mu tvář zahaluje ten dobře známý stín, a chce se ho zeptat, jak se cítí, jestli ho ještě trápí noční můry o tom, jak viděl Rebeku zemřít, jestli si za to stále ještě dává vinu. Chce být tou přítelkyní, kterou Gustaf zasluhuje.

Jak ale může být přítelkyní a zároveň mu o něčem tak závažném lhát?

Tolik by mu chtěla povědět pravdu, ale ví, že nikdy nebude moci.

Les se otevře u louky, kde už letní květy povadly a odumřely. Na druhé straně stojí staré opuštěné panské sídlo.

„Víš, že to kdysi byl hostinec?“ zeptá se Minoos, aby změnila téma.

„Opravdu?“ podiví se Gustaf. „A kdy?“

„Řekl mi to táta. Bylo to v devadesátých letech. Nějací restauratéri ze Stockholmu dům koupili a nastěhovali se tam. Zrenovovali ho za spoustu peněz. O restauraci se psaly vynikající recenze, ale po roce museli zavřít. Neměli žádné hosty. Táta řekl, že lidi z Engelsforsu se domluvili a rozhodli, že nebudou těm Stockholmanům dávat své peníze. Jako by celému městu neposloužilo, že se tu něco konečně děje.“

Gustaf se zasměje.

„Typický Engelsfors.“

Zastaví se a chvíli se na sídlo dívají. Obrovská, bíle natřená, dřevěná patrová budova. Naprosto jistě největší a nejkrásnější dům ve městě. Ne že by tu byla nějak zvlášť velká konkurence. Ze zarostlé zahrady vede široké kamenné schodiště na verandu, kde dva masivní sloupy podpírají velký balkon v patře.

„Půjdeme se tam podívat?“ zeptá se Gustaf.

„Dobře,“ odpoví Minoos.

Vydají se přes louku. Na troud uschlá tráva dosahuje Minoos ke kolenům a ona s nechutí pomyslí na všechna ta vyhladovělá klíšata, která právě zavětrila krev.

„Chceš v Engelsforsu zůstat?“ zeptá se Minoo. „Myslím po maturitě.“

„Budu asi nejdřív studovat. Pak nevím. Jistým způsobem mám tohle město rád. Je to domov. Ale není tu žádná budoucnost. Na druhou stranu by se člověk možná právě proto měl pak vrátit. Něco vybudovat.“

„Možná otevřít hostinec?“

„Myslíš, že by přišli, kdybych ho vlastnil já?“

Ano, pomyslela si Minoo. Určitě by přišli. Protože ty jsi ty.

„Jasně. Ty přece nejsi žádný Stockholman,“ řekne.

Z blízka bylo vidět, jak dům zchátral. Z fasády oprýskala barva, místy až na dřevo. Přízemní okna zakrývají okenice. Minoo myslí na předešlé majitele, všechnu tu práci, kterou vynaložili. A teď dům opět zchátral.

Gustaf se vydá po schodech na verandu, ale vpůli cesty se zastaví. Naslouchá.

„Co je?“ zeptá se Minoo.

„Zdá se mi, že uvnitř někdo je,“ odpoví Gustaf tiše.

Vydá se podél jednoho křídla. Minoo jde za ním, nervózně pokukuje po oknech v patře. Zahnou za roh domu a dostanou se k průčelí.

Na šterkovém prostranství před vchodem stojí zaparkované tmavě zelené auto. Dveře u sedadla spolujezdce jsou doširoka otevřené a Minoo vidí, že uvnitř sedí jakýsi mladík.

Když je spatří, mrštným pohybem vystoupí z auta.

Je v jejich věku, a vyšší než Gustaf. Vlnité popelavě plavé vlasy rámuji čisté rysy tváře a hladkou, bezchybnou pokožku. Jako by patřil na exkluzivní reklamy, kde se všichni jen celou dobu plaví na plachetnici a hrají golf.

„Ahoj,“ řekne Gustaf. „Promiň, mysleli jsme, že je dům opuštěný...“

„Tak to jste si mysleli špatně,“ přeruší ho mladík.

Má přesně ten druh lepšího stockholmského dialektu, který většinu Engelsforsanů tak dráždí, ať je člověk sebestříjemnější. A v tomto případě není ve hlase po příjemnosti ani stopy.

Gustaf na něj užasle pohlédne.

To je přece jasné, pomyslí si Minoo. Určitě není zvyklý, že by na něj byl někdo nepříjemný.

„Vypadá to tak,“ řekne Gustaf. „Budete se sem stěhovat?“

„Ano,“ odpoví cizinec tónem, který naznačuje, že ještě nikdy v životě nebyl znuděnější.

Minoo planou uši. Chce jen, aby už šli. Nemá cenu v této konverzaci pokračovat. Ani Gustafovo kouzlo nezapůsobí na toho kluka, který teď zabouchne dveře auta a přejede rukama puky kalhot. Pak zvedne oči a intenzivně se zahledí na Minoo.

Má pocit, že jí vidí až do duše a že mu neimponuje.

„Pojď. Jdeme,“ zamumlá a vezme Gustafa za paži, táhne ho odtamtud.

„Ten kluk sotva tady ve městě vylepší pověst Stockholmanů,“ poznamená Gustaf, když se vracejí zpátky přes louku.

„To zrovna ne,“ řekne Minoo.

Když dojdou k lesu, otočí se a pohlédne zpátky na panské sídlo. Zdá se jí, že v horním patře zaznamenala nějaký pohyb.

„Co chceš teď dělat?“ zeptá se Gustaf.

„Nevím,“ odpoví.

V mobilu jí cinkne a ona ho vyndá z kapsy sukně. Vzkaz od Linnéy. Otevře jej.

„Stalo se něco?“ zeptá se Gustaf.

„Ne,“ zalže. „Vůbec ne.“